

MARIJIN LIST

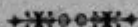
BREZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list.

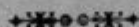
Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

ŠOLA ZA MISIJONARE.

Naš sv. Oča Pij XI. so vso svojo očinsko skrb obrnoli na to, kak bi se dalo poganske narode pripelati v Kristušovo ovčarico. Razmi se, ka se brezi misijonarov dūhovnikov i bratov to nemre zgoditi. Zato pa je prva skrb sv. Oče ta, ka se vzgojijo misijonari. Pri tom deli njim pomagajo tūdi Don Boskovi dūhovni sinovje s tem, ka so ustanovili v Italiji tri zavode za vzgajanje dečekcov tak za dūhovnike misijonare kak za brate. Za brata je tisti, šteri se nemre včiti. Tej zavodi majo te posebnosti, ka jemlejo notri dečke od 14 do 25 let stare, čiravno drūgih šol nemajo kak lūdske (osnovne). Se razmi ka či majo kaj drūgih šol, je dosta bole. Včenje i vse zdržavanje (hrana) je brezplačno. Plača se samo za vožnjo, gvant, knige i drūge šolske potrebščine. Vsaki naj se zglesi v Martinišči v M. Soboti.

Vsebina:

Vūzensko veselje sv. Drūžine	---	---	---	---	---	Stran	1
Krščeniki, judašje ne bodimo	---	---	---	---	---		4
Trije grobi nam govorijo	---	---	---	---	---		10
Kak je sv. Ivan Vianej predgao	---	---	---	---	---		11
Najzvišenejše delo na sveti	---	---	---	---	---		13
Odgovori na pitanja	---	---	---	---	---		14
V smrt za vero	---	---	---	---	---		15
Vrednost sv. meše	---	---	---	---	---		16

Vüzemsko veselje svete Drūžine.

Svete Drūžine kotrige so tri: Jezuš, Marija, Jožef. Jezuš, boži Sin; Marija, njegova deviška mati i sv. Jožef, njegov hraniteo i njeni deviški mož. Od vüzemskoga, od allelujskoga veselja teh treh najsvetejših dūš vržimo par reči na strani M. Lista.

Veselje Jezušovo je bilo neskončno veliko, ar se je to topilo v neskončnoj božoj blaženosti. Bog je neskončno blaženi, to je verski navuk. K toj blaženosti se zdaj prikapči veselje odičenoga stanenja. Več nikdar ne bo trpo, ne vmro. Večna je njegova zmaga nad smrtijov, večna je neskončna lepota njegovoga tela. Pa od njegove dike bodo zajemali do konca sveta vsi zvoljeni. O kak blaženo je zdaj njegovo Srce, ka je svet rešen i ka den za dnevom bo vsikdar več dūš prišlo v njegovo kralstvo, na mesto puntarskih i v pekeo spravljenih angelov! O kak sladko je zdaj Zveličari pri srci, ka ga je njegova prečista mati nazaj dobila i ga več nikdar ne bo zgūbila. O kakša nepopisna zahvalna radost ga je obišla, ka je meo priliko zdaj povrnoti sv. Jožefi trūde, štere je te meo pri njegovej zgoji, ka ga je lahko obiskao, potolažo v pekla trnaci, od tec izpelao, da ga preseli vu domovino večne radosti!

I Marija, ta tužna mati, ta mrtvoga sina objokavajoča mati kak se je ona veselila?! Če ščemo njeno veselje razmeti, te ne smemo pozabiti, da Jezuš a vsi angeli i svetci skūpno, vse matere do konca sveta skūpno, vse obstoječe stvorjenje ino še ono, štero je mogoče obstojati skūpno — ne tak lūbilo i želelo, kak Marija. Ta njena lūbezen, ta njena žela globša od najglobšega morja, višiša od najvišiše gore nesamo ka se je spunila, gda je svojega Jezuš a od mrtvih staloga zaglednola, ne; ona ga je zaglednola blaženoga, neskončno blaženoga, šteroga sreča več ne ofemne i šteroga ona več ne zgūbi. Oh ve dūše, ki mate samo piknjico ljubavi v sebi, ve zarazmite, kaj je čūtilo pri sinovinom odičenom vstajenji materno srce. Njeno radost nekelko zapopasti bomo mogli pa samo na sodnji den, gda se obimnemo z našimi dragimi, na šterih grob smo teliko suz točili, gda se obimnemo z

Jezušovo vstajenje.

njimi vu odičenoj radosti. Pa njena radost je vdablala povekšalno moč z edne druge prilike tudi. Ona je bila najverneša tivarišica sv. Jožefa i najljubljenjša mati vseh vernikov. O kak nepopisno milo i ljübo njoj je bilo pri srci ka je sv. Jožef, veren tovariš, že vreden postao gledati Boga od lica do lica i se nagnoti na odičeno Srce tistoga Boga, ki ga je za svojega očo zvaio, čeravno njemi je samo hraniteo bio. Pa z sv. Jožefom so prišla do gledanja Boga i njena deca—to smo mi. Do konca sveta se bo ta zbirala okoli odičenoga Jezusa i hvalila njo, mater presladko, ki je z svojim sedemkrat prebodjenim srcem darüvala na križ svojega božega Sina za njihovo rešenje. Mati, o sladka mati, pa će se ti veseliš nam, svojoj deci, ne bi se mi tebi veselili, i ne bi ti li zahvalno spevali: Veseli se o Marija! Alleluja!

Svetoga Jožefa radost pri Jezusovom vstaniću je bila nebeska. On je čakao na njega v pekla trnaci. Tü je bila njegova dūša! O ka, ka je začütila, gda je Jezusovo odičeno dūšo zaglednola!? Ka, o ka je obišlo to sveto dūšo, gda se je spremeniło njeno robstvo v nebesko veselje?! Jezusa po smrti viditi, je neba. Odtistimao, ka se je Jezus v pekla trnaci dūšam staroga zakona prikazao, so te vživale nebesko radost, štera se je za štirideset dni odselila z Jezusom v nebo. Pa ne samo Jezusi, veselio se je sv. Jožef tudi Mariji. Poznao je on bole kak štokoli drugi Marijino ljübezen do Jezusa i do sebe. Razmo je zato bole kak štokoli drugi velikost njene ljübavi do Jezusa i do njega i zato tudi velikost njenoga blaženstva nad njidva večnov blaženostjov. Pa te dober oča sv. Družine je i oča cele Jezusove družine, cele sv. Matere cerkvi. Vsa deca te matere so zročena pod njegovo očinsko varstvo. A na vseh teh do konca sveta je vido bliščobo Jezusovoga odičenoga vstanića. Dober oča, kak si se te veselio našoj diki, našoj radosti, radosti svoje dece! Bi ti mogli kaj drugoga bole primernoga dati v zahvalo za tvojo ljübezni puno radost kak sveto radost našega srca?! Ne moremo i ti drugoga niti ne želeš. Ti želeš naj se z tebov pri njima v svetoj radosti müdimo v tom blaženom vüzemskom časi. O dūšice, spunimo to želo svetoga Jožefa i veselimo se, ka je sveta Družina razveseljena i ka mo po njej ednok tudi mi blaženi. Tomi se veselimo. V dūhi toga veselja živimo z Dev. Marijov i sv. Jožefom samo za Jezusa. To je pravo i jedino veselje.

Krščeniki, judašje ne bodimo!

Vsi, posebno tretjeredniki postanimo tolažniki Srca Jezušovoga!

Gda je ljubljani Jezuš stopo v tretje leto svojega javnoga delovanja, svoje učiteljske časti, je večkrat gučao od glavnoga svojega dela, od prve dužnosti svojega na svet poslanstva, to je od svojega trpljenja, štero bi moglo svet zveličati. A čeravno je večkrat govoril od svojega trpljenja, njegovo srce se je samo ednok genolo v njem pri toj priliki, samo ednok se je od prevelike žalosti zburkalo i to te, gda je govoril od Judašovoga izdajstva. „*V duši je bio zburkan*“ (Jan. XIII. 21.) pravi sv. Pismo. Peklo ga je srce, gda je samo mislo na to hūdobijo. Gda se je pa ta zvršavala i zvršila, gda se je hūdodelnik pogajao za svojega Vučenika i gda ga je odao, te so se toga vūsta odprla i spūstila iz sebe reči, kakši nikdar neso prle i ne sledkar: „*Žalostna je moja duša do smrti*“ (Mat. XXVI. 38.) O, gda ga je Herod še kak gingano dete na smrt preganjao, gda so ga rojaki Nazarečani dol z brega sūnoli, ka bi ga vmorili, gda so židovje za kamenje spolovili, da ga skončajo, gda so v cveke spletene bikovnice letale po njegovom celom presvetom teli, da je meso po falatah kapalo dol z njega, gda so strašni cveki prebodli njegove roke i noge — o te ne meo teh reči boži Sin. Pa niti pri strašnom trivōrnom vmiranju na sv. Krži ne prišla ta pritožba iz njegovoga srca. Do smrti žalosten je bio samo zavolo Judašovoga izdajstva. O kak strašna hūdobija se je mogla skrivati v tom! Glejmo jo, da ne bomo nikdar judašje!

Črna nezahvalnost je gnala skopača vučenika, da oda svojega učitelja. Navadni nevollaš, kodiš, je bio izdajnik Judaš, brezi znanosti, brezi bogastva, brezi lepote ali kakših drugih zvūnrednih naravnih darov. I toga nevoláša je Gospod nebe i zemlje, krao vseh kralov postavio za ministra, za steber svojega nebeskoga kraljestva. Na njem bi moglo to sloneti, kak na ostalih apoštolih ino tak bi i on mogo soditi na sodnji den celi svet.

Pred njim, pred stebrom sv. Cerkve, bi se mogli klanjati vsi papovje, vsi pūšpeki i dūhovniki, vsi verniki do konca sveta i bi ga prosili: sv. Judaš, prosi za nas!

Njemi na čast bi se podigavale krasne cerkve, bi se postavljali umetni oltari, bi se molile vroče molitve, spevale sladke pesmi i bi se njemi zračale milijoni i milijoni dūš, štere bi rade zadoobile za sebe posebno zavūpanje Jezušovo, kakše je on vživao. To

posebno zavüpanje Zveličarovo do njega je v tom obstojalo, ka je te svoje siromaštvo, iz šteroga je živo z svojimi vučeniki, ne zročo na čuvanje prvaki apoštolov sv. Petri, niti vučeniki, koga je najraj meo, sv. Janoš, nego njemi, samo njemi, Judaši. Kak drugi apoštoli i on je dobo oblast betege po čüdnoj poti ozdravljati, hūde dūhe zganjati, biti ne sluga nego „*prijateo*“ Jezušov i vreden, ka je na skradnjoj večerji dober Bog i pred njega poklekno, njemi noge oprao i kūšno i ga nahrano z svojim svetim telom i napojo z svojov svetov krvjov.

Pa za vse to, — za vse to — pripela v ograd Getsemane sovražnike Jezušove na njega i njim Boga z kūšom izda. Bog ga še tū za „*prijatela*“ zove, on pa to bože prijateljstvo zavrže, se nagne na Boga i toga kūšne kak svojega sovražnika.

Judaš! Judaš! z kūšom izdaš Sina človečega? (Luk. XXII. 48.) Tak te je pitao Jezuš. I odgovora nesi dao, ar si odgovor že v žepi meo. Cveketali so ti po njem srebrniki sovražnikov Jezušovih i prekričali glas tvoje vesti, štera te karala: stoj, ne kūšni ga, poklekni pred njega i prosi ga odpūščenje!

Penez je prekričao pravičen glas tvoje vesti, izdao i odao si svojega vučitelja, svojega Boga. Pa velika je mogla biti ta šuma, štero si dobo za Njega, velika, ar si od odaje nikak ne šteo odstopiti? Tvoj dobiček je mogo biti tak velikanski, da stotine let bi mogo ti i tvoj odvetek plavati v samom bogastvi i v vseh dobrotah sveta!

Hūdobnež! Drugi izdajniki so tak delali. Zgodovina nam svedoči o izdajstvi a ta so bila draga. Ta so se vršila za kraljestva, kneževine, grofije! Ta so nosila milijone. Ešče dnesden slūžijo špijoni ogromne peneze. Počem si pa ti odao svojega gospoda? „*Obljūbili so njemi treseti srebrnikov.*“ (Mat. XXVI. 15.) Za treseti srebrnih filerov je odao vučenik svojega Vučitelja, stvar svojega Stvoritelja! Vu vremeni Joras kralja je ednoga bujtoga somara glava več koštala. Pa ta glava nēma na sebi nikaj vredne kože, nikaj vrednoga mesa. Pa ta nikajvredna reč se je li dražje odavali, kak je Judaš odao svojega Gospoda. O krščeniki, postanimo malo, pa se razjočimo! Razjočimo se i svoj plačni glas podvojimo! Za edno jajce, edno pišče, za vsako nemo stvar ešče za par niti sūkanca se pogajamo i določimo ceno. A pri Jezušu nega cene i ne pogodbe. Za vsako najmenjšo ceno i pod vsako sramotno nizko ceno ga je Judaš pripraven ta dati: „*Ka mi ščete dati, da vam ga izdam.*“ (Mat. XXVI. 15.) Jezuš nema cene, Jezuš nikaj ne je vreden, Njega se mora on znebiti, Njega se mora on rešiti, Jezūša njemi ne trebe, to je Judašov namen. Pa dobro je,

če ti ga ne trebe, Judaš, dobro je, če ti raj ščeš meti hūdobnoga dūha, kak Boga, ali bar vošči to svojemi sovražniki, koga si odao, kak so to drūgi izdajniki včinoli, vošči njemi življenje. Glej, Jožefa odajo njegovi bratje v Egipt, a zakaj? Naj njegove obleke ne namaka lastna, nego kozličova krv, naj on žive! Hlapčeka Polykarpa kūpi plemenita Rimljanka, pastirčka Patricija drugo plemenito srce, a oba za življenje. Odata se za življenje, da postaneta slobodna, da postane z prvoga sveti Polykarp, mantrnik i pūšpek v Smyrni, z drūgoga pa pūšpek i apoštol Irske. Ali se iz rok roparov mogoče ne kūpūjejo robi? Se, a vsigdar za sloboščino, za življenje. Za življenje, za sloboščino odavajo države vojne zgrabljence drūgih držav ravno tak. Na smrt, na grozno križno smrt je samo Judaš mogo odati i to odati svojega Boga. On sam te Večni to posvedoči: „*Sin človeči se bo izdao, da ga križajo.*“ (Mat. XXVI. 2.) Ne samo, ka se znebiti šteo Jezusa Judaš, ka njemi je ne trbelo njega! Ne, to ne je bilo Judaši zadosta. On je več šteo! On je šteo, naj zmaga njegovo sovraštvo do Boga, naj se Bog vniči, naj se vmori. *Iz sovraštvo do Jezusa* je toga izdao na smrt, na strašno križno smrt. O dūše, gda to čtete, ne čūdivajte se nad tem, če je Jezusa nad tov hūdobijov obišla žalost, da njoj je dao glasno izraza „Moja dūša je žalostna do smrti.“ Ne čūdivajmo se, nego jočimo z izdanim Jezusom i ponavljajmo z odločnov trdnov voljov: judašje pa ne bomo, nikdar ne bomo.

„*Jaj tistomi človeki, po kom se sin človeči izda. Bole bi bilo, da nikdar ne bi bio rojen te človek.*“ (Mat. XXVI. 24.) Zakaj bi bilo to bole? Zato ar ga je čakala strašna kaštiga na dneji pekla. Strašna kaštiga, štero je naznano i tūdi doprineso nad njim te izdani Jezus sam, kda je spregovoro od njega te strašne reči: da je „*sin pogūbljenja*“ (Jan. XIII. 12.) Ka je to, ka je sin pogūbljenja? To pomeni, ka ga pekeo, ka ga vrag tak rad ma, kak svojega sinū, ki si je največ peklenške herbije zaslužo.

O krščeniki, judašje Kristušovi ne bodimo nikdar! Ne, ne bodimo nikdar! Pazimo zato, oj pazimo, da nas hūdi dūh ne napela gor na prvi lanc, z šterim je te nesrečnik k dneji pekla priklenjeni. Pazimo, oj, pazimo. Njega pa sem veže žerjava veriga, zato ar je izdao Jezusovo telo grešnikom. Anaš, Kajfaš, Herod, Pilat, krvniki i drūgi Jezusovi sovražniki so bili grešniki, veliki grešniki. A hūdi dūhovje neso bili. Dokeč človek žive, še lahko dobro dela i se povrne, vrag samo po smrti grata z človeka če te v smrtnom grehi vmerje. O ti nesrečen judaš, o ti stokrat nesrečnejši kak Judaš, pa izdaš Jezusovo presveto, bože telo ne

grešnikom, nego *samomi hūdomi dūhi, če se nevredno prečistiš, če v smrtnom grehi pristopiš k sv. obhajili.* Na Judašov lanc si napelan, sin pogūbljenja si z njim vred, ar si izdao Jezušovo sveto telo. Krščeniki, o judašje nikdar i nikdar ne postanimo! I da ne postanemo, ne pozabimo, ka ne je zadosta k spovedi iti, nego vsi smrtni grehi se tū tūdi odkrito povedati morejo i tūdi kelkokrat so včinjeni, — pa ne je zadosta vse smrtne grehe povedati i je nabrojiti, — ti se objokati morejo; — pa joč sam tūdi nikaj ne pomaga, če se samo oko suzi, dūša pa nema volje te grehe ostaviti; — pa ne je zadosta odločiti se na poboljšanje, če pesnica še zmirom drži vkradjeno blago, če jezik ne še povrno vzetoga poštenja, če srce ne še popravilo narejene spake. Če neščem priti na Judašov lanc, moram vse smrtne grehe z številom njihovim povedati, vse obžalūvati, pri vseh meti istinsko volo, da jih ostavim i kvar včinjen bodisi vu vrednosti bodisi vu poštenji popraviti, včinjeno spako, pohūjšanje pa z svojim novim življenjom odstraniti. Vsega toga če nega pri meni, sem izdajnik jezušovoga tela, sem se nevredno prečisto i vreden sem Judašove plače. O krščeniki izdajniki Jezušovi nikdar, o nikdar ne bodimo!

Pa Judaš je še z ednim drugim lancom privezan k dni pekla. Te nosi napis: izdajsto Jezušove vere. Neskončno je bolelo Jezua, ka je Judaš izdao njegovo bože telo sovražnikom, a od toga nezmerno bole ga je bolelo pa to, ka njim je izdao i njegovo vero. Da telo njegovo, čeravno se izda, se muči i vmori, postane s tem li odrešilno telo, daritev boža za zveličanje sveta. A ka se pa njegova vera izda, od štere je on včio: „*Ki verje vu Sina, večni žitek ma*“ (Jan. III. 35.), ka se celo njegovo poslanstvo na sveti osramoti, ka dika njegovoga nebeskoga oče, koga voljo je iskao samo na zemlji, otemne, ka dūše v Njega vervajoče zdaj prido dol z prave poti, ka sovražniki božega kraljestva dobijo vekšo moč nad pravicov, to, o to ga bolelo, peklo, jezero-jezerokrat bole, kak vsi vdarci bičov i vse rane njegovoga razbitoga tela. Tri leta je včio z jezikom i zgledom, z miloščov i čudami Judaša na katoličansko vero i postao je ž njega grdi skopač i hūdoben izdajnik. Triletni trūdi so te sad rodili, ka je Vučitelja kat. vere kak nikaj vrednoga zavrgo i odao, ka je njegov navuk zatajo i osramotio. Povejte, ki ljūbite Jezua, povejte, ki čūtite z Jezušom, jeli zapopadnete njegove bolečine! Razmite je, a zapopasti jih ne morete; če bi jih zapopadli, živi več ne bi bili. Neskončna je bila Jezušovo žalost nad Judašovim izdajstvom, ka je osramotio i spačo njegov navuk, njegove apoštole, njegove vernike. Ta žalost je pa skovala drugo verigo, štera veže Judaša k dneji pekla i na

štero so napelane tiste nesrečne duše, ki po njegovom zg'edi izdajajo Jezušovo sveto katoličansko vero.

Od svoje svete Materecerkvi, od njenih predstavnikov je pravo dober Jezuš: „*Ki vas poslušša, mene poslušša i ki vas zavrže mene zavrže*“ (Luk. X. 16). Če Vam Maticerkev glasi po svojih slugah čisti navuk Jezušov, če Vam ona kaže v njih Jezušove jakosti, njegovo čistost, krotkost, smiljenost, ljubezen, darovitnost itd. itd. — i Vi vendar te zavržete, pa bogate ljudi, ki k meši ne hodijo, k spovednici ne pokleknejo, Jezuša k sebi ne sprejmejo, ki se z svetih rečih norčarijo — judašje ste i napelali ste se na drugo Judašovo verigo, izdali ste njegovo sveto vero. „*Edinoga Gospoda Jezuša Kristuša mam*o. (I. kor. VIII. 6.) Ja, Kristuš je eden, deliti se ne more; ne more se deliti zato ni njegova vera, ni naša duša, ki je to vero sprejela. Katoličanec sem, ne samo v cerkvi, takši sem i v mlini, na senji, na njivi, v krčmi, povsod. Nedeljvoga Kristuša povsod moram sebov nositi, zato se deliti ne morem, ne smem.

Po drugoj božoj zapovedi smo vsi dužni verno držati svojo vero, pokorno poslušati Jezušovoga namestnika rimskoga papo, sv. Stolico i se ogibati vseh prilik, vu šterih bi znala naša vera i naša jakost priti vu nevarnost. Ostri cerkveni zakoni to še posebi predpišejo i zapovedavajo, kak na priliko zakoni od čtenja knjig i časopisov. *Pod smrtnim grehom* je prepovedano veri i jakostam nevarne knige i časopise četi. Takše samo z dovoljenjom cerkvene oblasti oni prebirajo, ki morajo napade Kristušovih sovražnikov odvrčati. Toisto majo tretjeredniki predpisano v 1 § i v 8 § svojih vodil. Močni morajo biti vu veri, bogavni do sv. Materecerkvi i veri sovražnih knjig ali časopisov ne samo ka ne smejo četi i v svojo hišo pūstiti, nego to isto moro zabraniti i vsem, ki pod njihovo oblast slišijo: ženi, deci, slugom, delavcom.

Pa to drugo zapoved, štera nas veže na verno držanje svoje kat. vere, keliki o, keliki prelomijo. Keliki, o keliki so hūjši od Judaša! On je bar nekši hasek meo od svojega izdajstva. Dobo je par filerov, ti pa dajo, ne filere, nego dinare, vrednost za to, ka se izda Jezušova vera, ka se sramoti, ka se zaničava.

Moj Bog, a lahko ne je tak! Siromaški Jezuš, lahko ne je tak! Tvoja vera nas vči, ka so svetniki tvoji prijatelje! Ti potrdiš to z čūdami, ti potrdiš, to z obilnimi miloščami štere deliš na njihovo prošnjo onim, ki se do njih obračajo za pomoč. Pa od teh tvojih prijateljev ka pišejo tebi sovražni listi?! — Ne zamerite krščanske sramežljive duše, ne zamerite, da vam odkrijem, ka piše l. 1926. mesca marca 5. dneva v Ljubljani izhajajoči demokratske stranke

list „Domovina“ od sv. Franciška, koga smrti 700 letnico letos obhajamo! To piše te gnūsoben list, ka je sv. Frančišek bio pijanec, razbijač, razvūzdnec i to takši, da je posiljavao deklet v nečisti greh, da so matere mogle svoje hčere pred njim skrivati, da jih ne oskruni! — O moj dober Jezuš, o smiljeni Jezuš, kakši Bog si te ti, če takše prijatele maš! Kakši Bog si te ti, večna čistost i treznost, či si za prijatele zvoliš nečistnike i pijance! Ne vekše sramote za tebe, kak té reči, štere ti podtika te nesramni list i šteroga — o groza — katoličanci pišejo i tūdi katoličanci še v našem kraji čtejo. Še krivoverniki priznavajo čisto življenje tvojega prijatelja Franciška, tem nesrečnim tvojim zablodjencom pa pamet samo po Judašovem groši hodi, šteroga njim zapelanci pošiljajo za blatenje tvoje svete vere. O, dober Gospod, odpūsti, obojim, nam pa daj moč, da ne bomo, da nikdar ne bomo tvoji judašje; nego nesprotno da bomo tvoji dragi tolažniki. Mi ščemo tvojo vero držati i zagovarjati, naj te tak potolažimo. Ti si z veselov zadovolščinov povdarjao po tvojem svetom apoštoli: „*Moj pravičen iz vere žive.*“ (Heb. X. 38.) Tak ščemo živeti mi. Povsod, pred vsakim, pri vsaki priliki ščemo biti celi kristjani, samo ino jedino tvoji i to vsi: moški i ženske, dečki i deklet, pa še gingava dečica. Nasledūvali bomo tisto dete, štero je lastnoga očo pokaralo v družbi za nedopūstne guče i s tem vu veri potrdilo celo družbo. Pred vsem pa bomo se trūdili i vse sile napnoli, da „Domovino“ i vse veri, poštenosti sovražne liste odstranimo. Tak dugo se bomo trūdili z molitvami, opomini, delom i vsemi dopūstnimi sredstvi, ka Tebi sovražne liste poteremo i nadomestimo z onimi, ki tvojo diko razširjajo.

„*Tak pravi gospod, zavolo treh ali štirah hūdobij se ne obrnem vkraj od Izraela, obrnem se pa vkraj, ka je Pravičnoga za peneze odao.*“ (Am. II. 6.) — Vse raj, vse hitrej odpūsti dober Bog; a teško, jako teško izdajstvo svojega Sina, judašov greh. O kak teško je priti tistomi na pravo pot, ki za jelo, pilo, obljušo, mito i kakšokoli drugo ugodnost i dobroto zapūsti pot pravice. Krščeniki zato judašje nikdar ne bodimo. Ne gledajmo na speglane lače, na fine cigare, na mastne reči, na bogate obljubljene podpore, kak plačo krivice! Vse to je Judašov groš! Ne! Judaši je groš spleo dva lanca na dni pekla; na teva se ne dajmo napeleti! Gledajmo o gledajmo na Jezušove reči i veselimo se njim: „*Radūj se veren sluga! Idi vu veselje mojega Gospoda.*“ (Mat. XXV. 21.) Verno držimo svojo katoličansko vero, tolažimo ž njov Jezušovo z Judašovim grehom telikokrat razžaljeno srce: Kraljestvo veselja odprto je že, čaka nas.

Trije grobi nam govorijo.

Stojimo pri odprtom grobi, v šterom je pred dvema dnevoma počivalo mrtvo telo Boga-človeka, Jezuša. Pobožnim ženam, ki so prišle k grobi, je angeo pravo: „Jezuša iščete, nazarenskoga, gori je stano, nega ga več tū. Glejte prostor kam so ga položili“ (Marko 16. 6.). Resan ga nega. Stano je z lastnov močjov ar je smrt premagao. Njegovo čudovito stajenje je fundamentalni kamen, na šterom stoji naša sv. vera. Ona je ž njegovim stajenjom prepojena tak, kak je narava oživljena od lepoga sprotoletnoga sunca.

Jezuš je nemrtelen i častitlivi prišeo z lastnov močjov iz kamenitoga, zapečatenoga groba. On je stano od mrtvih brezi vsake drūge pomoči, i zato je istinsko vsemogočni Bog. Či je pa tedaj J. Kristuš pravi Bog, tak je tūdi vera, štero je oznano, prava, od Boga razodeta vera. Gospodovo stajenje nam vtrdjava vero, vūpanje i lūbezen. To nas vči prvi grob.

Od toga prvoga, lepoga, dišečega groba, v šterom kralūje beli angeo, stopmo naprej k drūgomi grobi. Koga najdemo? Samoga sebe. Te drūgi grob smo mi. O, kakši razloček med tem pa onim grobom! Tam svetlost, tū kmica, tam vse diši po nebeskom, tū je težko ozračje, tam veselje, tū strah i groza, tam mer, tū razburkanje, tam angeo pri dveraj, tū pozoj s sedmimi glavami, včasi ešče sam šatan. Te žalosten grob smo mi, naše telo s svojimi grehi, s svojimi nagnenji i strastmi. Ali je ne tak? Kelkokrat je v našem srci groza, vojska, nemir, temina, žalost, joč, obvūp! Što more popisati strahoto dūše, v šteroj je šatan čuvar ar je dūša v smrtnom grehi? Pekel pa takša dūša to je vednako.

Stanimo s toga groba kak najprle. Istina je, Jezuš je s svojov smrtjov na križi i s svojim stajenjom božoj pravici zadosta včino i ves človeči rod odrešo, itak se moremo pokoriti, delati, se trūdit i za zveličanje. Tūdi Izraelci so se mogli, dugo potem, gda so bili po Mojzeši iz robstva rešeni, vojskūvati z vnogimi sovražniki prle kak so prišli v oblūbleno deželo. Tak je z nami. Naši sovražniki so svet, hūdi dūh i naše telo; naša pomoč je pa milost boža. Korono dobi samo tisti, ki se proti vsem tem sovražnikom vojskūje. Sin boži, te nedužni Agnjec, ti ne pomore nikaj či ti sam ne postaneš agnjec boži. Križ na Golgoti te nede rešo či si ga sam v svoje srce ne zasadiš. Kristušova smrt ti ne hasni, dokeč ti samomi sebi ne merješ za Njega v Njem.

Či zrno ne spadne pod zemlo, ne sklije. Po dugom, trdom vojskuvanju na tom sveti nas čaka počitek v pravom grobi, v šteroga nas položijo naši dragi. Te tretji grob nam pravi, ka tūdi mi stanemo k življenji, ka nas obūdi ravno Křistuš sam na sodnji den. Za to nam je poroštvo njegovo stajenje. Pravični stanejo v milosti božoj. Njihova tela se bodo svetila kak zlato sunce. Obdani do z nebeskov bliščobov. Pogūbleni tūdi stanejo v svojih grehaj! Njihov obraz i telo vse bo odōrno, grdo. To dvojje istino nam potrdi sv. Pismo: „Vsi bomo stanoli, nego izpremenjeni ne bomo vsi“ (I. Kor. 15. 51).

Kak je sv. Ivan Vianej predgao.

Te priprosti, siromaški pa malo vučeni dūhovnik je bio pravi boži apoštol za rešavanje dūš. V svojem življenji je spovedao više stojezero lūdi. Med temi je bilo vnogo zokornih grešnikov, ki so več let ne štelj čūti nikaj od sv. spovedi. K tomi svetomi dūhovniki so šli ne samo iz cele Francoske nego tūdi z drugih držav. Največ lūdi je pa spreobrnō iz predganice. Njegova farna cerkev je bila vsaki den puna i vsaki den je ob edenajstoj držao predgo. Med poslušalci so se vidili častniki, generali, poslanci, uradniki i velki vučenjaki. Vsi so ostali nepremično i gledali na predganico. Prle kak je začno predgati, je obrno svoj pogled na poslušalce. Večkrat se je te njegov oster nego sveti pogled stavō malo duže na kakšem vekšem grešniki, šteroga je on včasi spoznao čiravno ga je nikdar ne vido. Indri je bio tihi, zamišleni, nego na predganici pa ves drugi. Glavo je držao visiko, oči so se nenavadno svetile, glas milodoneči pa odločen. Ne je govorio vučeno nego priposto, lejko, skoro preveč po domače. Pa ravno ta priprostost je telko dūš genola. Zvūn toga se je iz njegovih reči vidilo, da vse ka je pravo, njemi je šlo od srca. Tū podamo nikaj iskric iz njegovih predg.

„Boga lūbiti, kak je to lepo! Človek bi mogeo biti že v nebesaj, da bi to lūbezen docela razmo. Molitev pomaga k spoznanji te lūbezni ar je molitev pozdigavanje dūha k Bogi.“

„So lūdje, ki Boga ne lūbijo, ne molijo, pa se jim denok dobro godi. To je slabo znamenje. Med mlačnim življenjom so nikaj malo dobroga li včinoli. Bog jim plačūje že tū.“

„Svoj jezik bi mogli nūcati samo za molitev, srce samo za lūbezen do Boga i oči samo za jok. Pogūbleni v pekli ne tožijo

Boga nego sebe. Oni pravijo: Zgūbo sam Boga i svojo dūšo po lastnoj krivdi.“

„Či bi pogūbleni meli tisti čas šteroga mi tak zapravlamo, kak dobro bi ga ponūcali! Či bi meli samo pol vōre, bi se rešili iz pekla.“

„Na tom sveti moremo delati, trpeti pa se boriti proti lagojini, na ovom sveti bomo meli čas za počitek.“

„Tri štrtine krščenikov se briga samo za svoje telo, štero de skoro vrženo v grob i postane gnjiloba.“

„Svetniki i zveličani v nebesaj so ne vsi dobro začnoli živeti, vsi so pa dobro dokončali življenje. Či bi mi razmili svojo srečo, bi se skoro za več lejko meli kak svetniki. Oni tam živijo od svojega interesa, to je od zaslūženja, štera so si na tom sveti spravili, nemrejo si pa več nikaj zaslūžiti. Mi si pa lejko vsaki trenotek povekšamo svoje zaslūženje.“

„Grehi, štere pri spovedi zamučimo, pridejo na den. Zato pa či ščemo svoje grehe skriti se jih moremo spovedati.“

„Naši grehi so kak zrno pesika v primeri z velkov gorov božega smilenja.“

„V dūši, štera je z Bogom zdrūžena, je vsikdar sprotoletje.“

„Brezi sv. Dūha smo kak kamen na cesti. Vzemte ga v roko pa ga stiskajte — nikaj ne pride ž njega.“

„Večkrat se mi tak vidi, ka je med pogūblenimi krščeniki največ pogūblenih zato, ka so ne zadosta podvučeni v krščanskih resnicah.“

„Greh je morilec Gospodov pa naše dūše. Vkradne nam nebesa i nas sūne v pogūblenje. Mi ga pa tak radi mamō! Kakša norost! Či bi na to mislili, nikdar nebi grešili. Bog nas šče srečne včiniti, mi pa neščemo. Obrnemo se od njega pa se odaino šatani! Ogiblemo se našega prijatela pa iščemo neprijatela.“

„Z grehom zaničūjemo dobroga Boga i ga križamo. Kelko dūš se pogūbi, čiravno je Odrešenik trpo za nje! Ka nam je Bog žaonoga včino, ka tak delamo z Njim? O či bi skvarjeni mogli priti na te svet! Či bi bili na našem mestil!“

„Či gučiš od politike pa od kūpčije, se zmantraš, či pa gučiš od Marije, maš vsikdar kaj novoga.“

„Najsvetejša Devica Marija stoji med Bogom i nami. Kelko vekši grešniki smo, telko je vekše njeno smilenje do nas. Dete, za šteroga je mati pretočila največ skuz njoj je najdragše. Jeli ne pazi zdravnik v bolnišnici najbolje na tiste, ki so najbolje betežni?“

Najzvišenejše delo na sveti.

Sv. Vincencij Pavlanski pravi: „Na sveti nega zvišenejšega dela, kak je pomagati za zgojitev duhovnika.“ To telko pomeni, ka što v kakšokoli formo pomaga, ka mladenec, šteri ma pozvanje za duhovski stan, to tudi dosegne, napravi Bogi jako dopadljivo delo. Kak je to istinsko, se najbolje prepričamo, či poglednemo v širni svet i opazujemo žalostne dogodke, šteri se godijo zavolo pomenjkanja duhovnikov. Komi ne joče srce, gda vidi ka je na sveti više edno jezero milijonov ljudi, šteri ne poznajo svojega Odrešenika ar nega duhovnikov, ki bi jim ga dali spoznati? Što more brezi straha gledati, kelko duhovnikov vsaki den pokosi smrtna kosa, pa nega telko novih, da bi na njüvo mesto prišli?

Poglavarji sv. Cerkvi se večkrat bridko tožijo, kak malo je delavcov v Gospodovij gorica. Toga je kriva verska mlačnost med ljudstvom, božna vzgoja dece v družini, protiverske novine i knige. Med mladinov je jako dosta takših, ka bi šli v šole, potem v semenišče ali samostane, pa njim goriomenjene reči strgajo iz srca to sveto želo. Dostakrat je krivo tudi siromaštvo, štero ne dovoli, ka bi se deček včio. Tü majo sveto dužnost tisti, ki so premožnejši, da lejko pomagajo. Nindri pa nindri se ne nabere tak bogati interes kak pri šumi, štero date za to.

Zdajšnji sv. Oča Pij XI. se tak skrbijo za razširjanje sv. vere i za vzgajanje misijonarov, ka jih svet imentuje „misijonski papa.“ Pri vsakšoj priliki pišejo i gučijo od misijonov. Delijo velke časti onim misijonarom, šteri se pokažejo posebno goreče za zveličanje duš. Lani gda je zavolo svetoga leta na stojezere vernikov hodilo v Rim, so sv. Oča dali napraviti velko misijonsko razstavo. To najmre pomeni, ka so misijonarje iz celoga sveta poslali v Rim dosta kaj takšega, ka je posebnost za kraje med šterimi delujejo. Poslali so poganske malike (bolvane), to je vsefele, zrezane podobe, štere pogani molijo, potem orodje, slike, rastline, gvant, živali itd. V misijonaj navadno največ delujejo različni redovniki i sestre (nüne). Tak n. pr. Franciškani, Kapucini, Lazaristi, Jezuitje, Domenikanci, Salezijanci itd.

Vsi tej pa vnogi drügi s poglavarom sv. Cerkvi vred ne prestando prosijo: Pošlite, dajte, zgajajte mladence za duhovski, misijonski stan. Više kak edna milijarda poganov joče, kriči, prosi: Mejte smilenje nad nami, pošlite nam misijonare, da nas odpelajo iz temine v svetlost, da nam raztrgajo peklenske lance, šteri nas vežejo, da nas operejo v sv. krsti, nam odprejo nebeska vrata! Mejte smilenje! Pa bi se mi delali glühe pred tem?

Odgovori na pitanja.

P. Zakaj katoličanska Cerkev tiho obslužavle velki petek, Luteranje pa z velkov paradov?

Odg. Luteranje majo veseli svetek zato, ka je Jezuš s svoj smrtjov grehe zbrisao. Katoličanci pa obhajamo v tihoti i žalosti, ar je to den Kristušovoga trpljenja i smrti. Či mamo pri hiži mrtveca smo žalostni, tak tudi gda idemo na cintor ali se spomenemo na naše pokojne. Na den Jezušove smrti je celo natura žalūvala. Postala je kmica, sunce je otemnelo, zemla se je trosila, skale so pokole.

P. Zakaj na velki petek nega sv. meše?

Odg. Zato, ar nam je te den živa v spomini krvava daritev na križi i ar je pri sv. meši zmerom nikaj veseloga, na te den pa je veliko žalūvanje. Je pa zato na te den tak zvana „sūha meša.“ Pri toj mešnik zavžije tisto sv. hoštijo, štero je v četrtak blagoslovo.

P. Zakaj v začetki te meše ne gorijo sveče na oltari?

Odg. V znamenje, ka je te den svetlost sveta tak rekoč vgasnola, gda je Jezuš mro.

P. Zakaj se dūhovniki pred oltarom doli ležejo?

Odg. Zato ka premišlavlejo Jezušovo trpljenje i ga ponizno na zemli molijo.

P. Ka je v božem grobi glavno?

Odg. Boži grob je navadno tak napravljeni, ka je odspodi mrtva Kristušova podoba, više gori pa sv. Oltarsko Svestvo. To je glavno pri božem grobi, ar je pravi, živi Jezuš pod podobov krūha nazoči. Zato gda pridemo k božemi grobi, moremo moliti sveto hoštijo ne pa mrtvo telo, podobo

P. Zakaj se na veliko soboto krstna voda blagoslavlja?

Odg. Zato ar se ž njov človek k novomi življenji prerodi. Krstna voda pomeni Kristušovo krv, štera očiščuje naše dūše.

P. Ka pomeni tisti rog s tremi svečami?

Odg. Pomeni presveto Trojstvo. Prva sveča se prižge pri cerkvenom pragi, drūga na sredi cerkvi, tretja pred oltarom. Zato ar smo po Kristuši spoznali sv. Trojstvo.

P. Ka pomeni velka debela sveča?

Odg. Pomeni Jezuša, od mrtvih stanjenoga. Pet voščenih zrn se v njo zapiči i ta zrna pomenijo pet Jezušovih ran pa mazanjenje njegovoga tela. Kesnej se od te sveče prižgejo vse drūge. To pomeni, ka je vsa svetlost božega navuka prišla na apoštrole od Jezuša samoga.

P. Zakaj se blagoslavlja ogenj?

Odg. Ogenj se blagoslavlja zato, ar Cerkev žele, naj bi bilo vse posvečeno, ka se nūca pri službi božoj i ar ogenj pomeni Kristuša, ki je prineseo z nebes ogenj lūbezni.

P. Ka pomeni „aleluja“?

Odg. Pomeni po našem: „Bogi naj bo hvala.“ Zato se spevle to, naj se božemi Zveličari brezi prenehanja zahvalūjemo zavolo njegovoga stajenja.

P. Zakaj se blagoslavlja meso, krūh, belice, hren?

Odg. Te jestvine se blagoslavljaajo v naš opomin, ka se po svetom posti nesmemo dati v lakomnost, požrešnost. Belice ali pi-sanice, naznanjajo Jezušovo vstajenje. Lūščanja pomeni grob.

V smrt za vero.

Leta 1789. je na Francoskom vōvdarila grozna revolucija. Bujli so krala i kralico, za njima pa ešče dva milijona drūgih lūdi. Krv je tekla po celoj Franciji. To revolucijo so vodili slobodomiselci, to je, lūdje brezi vere, šterim je Bog njihov bankaš. Zato se je ne nikaj čūditi, či so najbole besneli proti dūhovnikom, redovnikom i nūnam. Cerkvi so zaprli, dūhovnikom prepovedali mešūvati, vzeli so jim vsa imanja, redovnike i redovnice so spodili s kloštrov, iz šol so vōzmetali križe. Što je ne šteo bogati i preklinjati Boga, toga so na smrt obsodili.

Tak so v mesti Orange v par tednaj obsodili na smrt 332 lūdi. Med temi je bilo 36 dūhovnikov pa 32 nūn. Ništerne od teh so bile celi mesec v vozi. Tam so neprestano molile i hvalile Boga zato, ka jim je dao milost trpeti za Njega.

Pred sodnikom so brezi najmenšega straha priznavale svojo vero. Blažena Elizabeta Konsolant je odgovorila, gda so jo pitali što je: „Jaz sam hči sv. Katoličanske Cerkvi.“ Edna drūga je pa ne to pitanje odgovorila: „Nūna sam i nūna ostanem do smrti.“ Fiškališ je šteo edno nagučati naj zapūsti kloster pa naj ide v svet. Po dugom nagovarjanji njemi pravi: „Jaz sam nevučena sestra i si nevem pogovarjati z vami, liki znam pa mreti.“ Ravno te fiškališ je šteo rešiti lepo, 24 let staro Eurieta Faurie. „Eurieta — njoj pravi — vi ste ešče tak mladi pa ščete mreti? Prisegnite ali pa samo povejte, ka te inači živeli, pa vas včasi pošlem domo k materi.“ Mlada sestra odgovori: „Prisegnola sam Bogi i nemrem drūgomi.“ Blažena Gertruda se je sodnikom zahvalila zato ka so jo obsodili na smrt. Edna drūga je pravila:

„Svojim sodnikom smo dužne več zahvalnosti kak svojim starišom ar so nam stariši dali samo to zemelsko življenje sodniki pa večno.“

Na den svoje smrti so molile molitvi za vmerajoče. Gda so je gnali na morišče, so bile tak merne kak či nikaj nebi bilo.

Popevale so svete pesmi. Na morišči so vse kůšnole gilotino (mašin) s šterov so jim odsekali glave.

Lani, 10. maja, so sv. Oča te sestre proglasili za blažene.

Vrednost sv. meše.

Gda je na Angleškom vladao krao Henrik VIII. je bilo prepovedano hoditi k sv. meši. Eden bogati gospod se je pa te prepovedi na zbojao nego je naprej hodo k sv. meši. Zato so ga kaštigali. Mogeo je plačati 500 zlatov. Zbrao je pa najlepše zlate ka jih je meo. Lůteranski sodnik se njemi je smejao, zakaj plačůje kaštigo s tak lepimi penezi. Pobožen gospod pa njemi odgovori: „Za greh bi se mi vidilo či bi plačao z grdejšimi penezi tak velko milost, ka sam lejko bio pri sv. meši i tak počastio svojega Odrešenika v Oltarskom Svestvi.“

Kelko pa je dnesden lůdi, ki sveto mešo tak malo štimajo. Ne pomislijo, ka se pri vsakoj sv. meši ponavlja tisto darůvanje Jezusa, s šterim nas je rešo pekla i nam odpro pot v nebesa. Što zametavle sv. mešo, te zametavle zveličanje svoje dűše. Vnogi starišje niti ne mislijo, ka so dužni tűdi svojo deco pošilati k meši. Izgovora pri tom sta navadno dva, najmre, ka deca nemajo gvanta ali pa ka morejo pasti. Pa se ne zgodi dostakrat, ka stariš v krčmi zapravla za gvant pa nema? Tűdi se zgodi, ka starejša hči hodi v svili, mlajše sestrice i bratje pa so brezi sve-tešnjega gvanta? Či štero dete ravno nad časom, gda je slűžba boža, more pasti, pa bar drůgi naj idejo. Starišje, na vašo dűšno-vest ide vse!

Podpirajte »MARIJIN LIST«!

Lepe knjige so, — naročite si je:

Molitvena kniga: „Hodi k oltarskomi Svestvi“. Dobi se v Črensovcih v uredništvu M-Lista. Cena: v platno vezana z rdečim obrezom 12 Din.; v platno vezana z zlatim obrezom 20 Din. — V leder vezanih nega več.

Življenje Sestre Benigne šteroj se je ljubljen Jezus vno-krat prikazao i odkrio razne skrivnosti med tov strašnov svetov-nov bojnov. Dobi se v Črensovcih v knjižnici tretjega reda. Cena 10 Din. 50 par.

Življenje svete Jezušekove Trezike. Dobi se v Čren-sovcih v uredništvu M. Lista. Cena 5 Din.

Koga podpiraš?

Ki da samo en filer, ki vošči samo edno reč na novine, na društvo, na stranko, štera so količkaj veri sovražna, podpro je moč sovražnikov svoje duše, povekšao je broj Kristušovih preganjalcov.

List, šteri piše, ka je vera zasebna stvar, ka duhovnik samo v cerkvi ma za opraviti, ka v šolo samo vučiteo spada, ka je zakon razvezljiv, je protiverski list. Društvo, šteroga namen je narod odtüjit od cerkve, od svestv, od molitve, od duhovništva i je potopiti v razveseljavanje, v nečistost i potem v nevernost, je protiversko društvo. Stranka, štera napada Kristušovoga namestnika, kat. cerkev, štera dela zakone, ki gazijo sloboščino cerkve i duševne vesti, štera stiskava siromaka človeka i podpira krivico bodisi pri zakonah, bodisi pri izvršavanju zakona, pri nastavljanji uradništva ali pri službi teh, nesamo ka je protiverska nego ešče proti zapovedi Kristušovej: ljübi bližnjega, kak samoga sebe. — Ka čteš, dragi moj? Ne čtem nikaj slaboga. — Ne je zadosta, — čteti moraš dobro. Če maš občem, pa ne voščiš svojoj veri v obrambo par dinarov izdati za dobro čtenje, si slab katoličanec. Slab si i ešče protivnikov pomagač, ar kem več bogatašov se drži v kraj od dobroga čtenja tem bole se širi slabo čtenje. Kakda? Tak, ka če dobri listi nemajo naročnikov, ne morejo dati telko kak slabi, čtenja, ne morejo z temi konkurirati i tak trpi dobra stvar, štero ne morejo tak zagovarjati kak bi jo radi. Menjši je list, ar si ti skopi za božo čast.

V kakšem društvu si? V niednom. — Ne v slabom i ne v dobrom? To je že slabo, ar to je znamenje mlačnosti. Društva neso potrebna za zveličanje, je istina, ali hasnovita so. Vsaki pameten človek pa išče hasek pri deli, na poli, pri živini pač pri vsakoj reči. Je li ka je tak? Zakaj pa ne iščeš te haska tüdi pri duši, štera je največ vredna? Spoti se i popravi svojo pot.

Cerkev ma dosta družtev, zvoli si, štera ti najbole vgaja.

Od stranke ti pa samo telko povem, ka bodi pošteni i pameten. Pošteni, ne idi za mitov nego za pravicov, gledaj življenje, delo, ne pa reči. Bodi pa tudi pameten, premisli, ka obljubljeni nikaj ne košta. Vervaj samo poštenjakom! — Koga podpiraš, pitaj svojo dušno vest, Kristuša ali njegova protivnika?

Starinska vüzemska pesem.

Ftičice prepevajte,
Ribice si igrajte,
Sunce svejti naj,
Mesec svetlost daj,
Jezuš Boži Sin živi!
Rožice le cvetite!
Zemlo vso okinčajte!
Kaj stoji, leži,
Naj se veseli,
Jezuš Boži Sin živi!
Zvoni, ki ste zgubili glas,
Zdaj je pa veseli čas,
Zvonte nam tako,
Da veselo bo:
Jezuš Boži Sin živi!
Marija žalostna,
Vidiš Sina živoga,
Ne ga v grobi več,
Stro je smrti meč.
Jezuš pa drugoč živi!
Žene, ki ste k grobi šle,
Rade bi ga mazale,
Angeo pravi vam,
Ne ga v grobi tam:
Jezuš Boži Sin živi!
Magdalena žalostna,
Ki si si meštra iskala,
Vučeniki vi,
Bodte radi vsi.
Jezuš Boži Sin živi!
Vse kaj svet na sebi ma,
Vse naj Bogi hvalo da,
Ti pa človik moj,
Z menov zdaj zapoj:
Alleluja On živi!